

REDACTAREA LUCRĂRII DE ATESTAT PROFESIONAL

Se va face pe format A4, pe o singură parte, la un rând și jumătate, cu margini egale de 20 mm (text aliniat „justified”), partea stângă margine 30 mm. (favorabil legării lucrării), cu caractere românești, titlul va fi scris cu majuscule (Times New Roman 16 Bold), centrat; se începe scrierea textului (Times New Roman 12). Bibliografia se va consemna la sfârșit, în ordinea alfabetică a autorilor.

PAGINAȚIE

<p>L.P.S. Iași</p> <p>Lucrare pentru certificarea competențelor profesionale</p> <p>Îndrumător, Candidat,</p> <p>Iași, 2012</p>	<p>Titlul lucrării</p>	<p>Cuprins</p>
<p>Introducere</p>	<p>Capitole</p>	<p>Concluzii</p>
<p>Bibliografie</p>	<p>Anexe</p>	

PROPUNERE PRIVIND PLANUL LUCRĂRII DE ATESTAT PROFESIONAL

Schema generală cea mai utilizată după care se redactează o lucrare de cercetare științifică se prezintă astfel:

I. Introducere – în care se arată însemnătatea teoretică și practică a temei de cercetare, motivele alegerii ei, istoricul temei, ce s-a realizat și ce nu s-a realizat încă, delimitările în cadrul domeniului, nivelul de pretenție, ipoteze și premise de lucru, scopul urmărit și cadrul general de desfășurare a cercetării. (*IPOTEZĂ* – supoziție pe baza unor fapte cunoscute; element dat pe baza căruia se dezvoltă o demonstrație. *PREMIZĂ* – punct de plecare al unei acțiuni, argumentații; idee, condiție de bază).

II. Prezentarea condițiilor cercetării – aici sunt trecute de fapt condițiile metodologice, modul de organizare al activității (cercetare de constatare, de verificare experimentală, anchetă, etc.), locul unde s-a efectuat cercetarea, durata și periodicitatea efectuării măsurărilor (testărilor), condițiile în care s-au aflat subiecții și cercetătorul, ambianța de lucru, orele la care s-au făcut măsurătorile, cu alte cuvinte toate datele care pot oferi o imagine completă și reală a organizării cercetării.

Despre subiecți: se va indica vârsta, sexul, nivelul de pregătire, condițiile selectării pentru cercetare, modul de organizare al grupelor în cadrul planului factorial experimental, mărimea eșantionului de selecție, etc. (*FACTORIAL* – referitor la un factor, produs al unei serii de factori).

Metodele de cercetare utilizate vor fi prezentate pe scurt, dacă situațiile aplicării lor nu prezintă particularități deosebite. Dacă autorul imaginează tehnici și procedee proprii și specifice temei, le va descrie în așa fel încât rezultatele recoltate să poată fi înțelese de cititor.

III. Rezultatele și interpretarea lor – acesta este capitolul de bază al lucrării. De felul cum sunt valorificate datele depinde veridicitatea concluziilor, aplicativitatea lor în practică și însemnătatea teoretică. Întrucât datele obținute în cercetare sunt foarte variate, nu este posibil să se dea o schemă satisfăcătoare pentru toate situațiile.

Autorul va redacta atâtea subcapitole câte feluri de date a obținut sau câte sarcini și-a propus în cercetare. Rezultatele concrete se prezintă în tabele, unele din ele cu date brute, altele cu date concrete, ordonate, interpretate. Se vor prezenta grafice, diagrame sau alte materiale ilustrative, care vor oferi o mai rapidă și sintetică privire asupra materialului factual. Discuția și interpretarea datelor se va face pe grupe de probleme (pentru fiecare sarcină separat); se analizează rezultatele, se discută prin prisma datelor teoretice din literatură, se formulează concluzii parțiale privind valoarea lor practică și teoretică.

În redactarea acestui capitol de lucrare, autorul este dator să prezinte datele care converg spre susținerea ipotezei și să susțină argumentat concluziile la care a ajuns. El este totodată obligat să formuleze și neîmplinirile, rezervele pe care consideră că le are într-o anumită direcție a problemelor cercetate.

IV. Concluziile lucrării – se vor formula în legătură cu ipoteza de cercetare și cu datele actuale ale științei. Ele vor avea un prim aspect de fundamentare teoretică a problemei abordate și un al doilea de aplicativitate practică. Toate aceste concluzii trebuie să provină exclusiv din cercetarea efectuată (din studiul și cercetarea concretă). Autorul va urmări să sublinieze aplicativitatea practică a concluziilor și învățămintelor la care a ajuns, să arate căile de perfecționare a domeniului sau activității cercetate.

Autorul va face în același timp propuneri privitoare la aplicarea și modalitățile de aplicare a rezultatelor cercetării, indicând căile concrete și metodică acestora.

V. Bibliografie – de regulă, lista cuprinde lucrările la care se face referire în text, dar se obișnuiește să fie completată și cu lucrări fundamentale (dicționare, manuale, tratate, monografii, etc).

VI. Anexe – în cazul aplicării unor chestionare (care de regulă sunt foarte personale) este suficientă anexarea lor, în text indicându-se numai condițiile administrării. Pentru tehnicile observației, se poate utiliza formularul-protocol utilizat. Ele pot fi incluse în textul capitolului respectiv sau la sfârșitul lucrării.

Lucrarea de atestat profesional trebuie să cuprindă între 15-30 pagini. Se asigură suport tehnic pentru prezentare: computer, videoproiector.

Art. 31. Proiectul/lucrarea de specialitate are următorul conținut:

- a) cuprins
- b) argument: 1-1,5 pagini în care sunt sintetizate atât aspectele teoretice cât și cele practice din perspectiva importanței și a utilității lor pentru specializarea respectivă
- c) conținut propriu-zis
- d) bibliografie
- e) anexe – după caz

NORME PRIVIND REDACTAREA BIBLIOGRAFIEI

Exceptând lucrările de popularizare, bibliografia este o parte componentă a lucrărilor cu caracter științific. Bibliografia trebuie să fie atașată lucrării chiar și în situația că editurile, din lipsă de spațiu sau alte considerente nu o publică și fac mențiunea că aceasta este la dispoziția celor interesați în cadrul redacției.

Bibliografia are ca scop orientarea cititorului, sprijinirea afirmațiilor autorului, să scoată în evidență rezultatele obținute de unii cercetători. În alcătuirea bibliografiei trebuie să se respecte o serie de principii deontologice în sensul că trebuie menționate toate lucrările la care se face referire în text, cele de la care se împrumută ilustrații (tabele, grafice fotografii etc.), dar în același timp facem mențiunea că nu poate fi inclusă nici o operă care nu a fost consultată.

Înainte de a prezenta principalele modalități de alcătuire a unei bibliografii, considerăm că este util a face cunoscute elementele de bază care o compun.

Pentru carte: autorul, titlul, subtitlul (dacă este cazul), ediția, volumul, locul apariției, editura, anul publicării.

Pentru un articol: autorul, titlul articolului, numele periodicului (culegerii), locul apariției, anul publicării, volumul, numărul revistei și data numărului respectiv, paginile între care se găsește.

În practica redactării lucrărilor științifice se cunosc mai multe modalități de alcătuire a unei bibliografii, dar care nu diferă în mod esențial. Cu toate că nu există reguli universal valabile, totuși există câteva care par a avea o aplicare generală. Pentru acest motiv considerăm că este bine să ținem seama de următoarele:

Lucrările citate pot fi trecute în bibliografie în mai multe moduri:

1. în ordinea în care au fost utilizate în text; Pe baza acestui principiu de lucru, în bibliografie este trecută pe locul întâi lucrarea care a fost citată prima, iar celelalte urmează în ordinea în care au fost utilizate în text. Chiar dacă aceasta este o modalitate simplă, pentru că în timpul redactării se știe imediat atât autorul, cât și numărul ocupat în bibliografie de lucrarea la care se face referire, ea se utilizează foarte rar.
2. în ordinea strict alfabetică a numelui autorilor; Această modalitate prezintă dezavantajul că numărul de ordine al lucrării nu se poate trece în text decât după terminarea redactării și după ce bibliografia a fost alcătuită în ordine alfabetică.
3. în ordinea alfabetică a numelui autorilor și numerotarea acestora; Această variantă este utilă mai ales în situațiile în care se fac trimiteri la surse, mai ales când nu toate au un autor menționat.
4. în ordinea alfabetică a autorilor și a anului apariției; Această modalitate, pe de o parte, oferă posibilitatea identificării rapide a lucrării, iar pe de altă parte, este utilă în cazul evidenței computerizate a listei bibliografice.

Referința bibliografică începe întotdeauna cu numele autorului, urmat de virgulă, apoi de inițiala prenumelui (în cazul că autorul este de sex masculin), după care se pune punct. Exemplu: Epuran, M.

Atunci când lucrarea a fost scrisă de o autoare, prenumele acesteia se scrie complet. Exemplu: Predescu, Teodora.

Dacă lucrarea are doi autori, se menționează numele și inițiala prenumelui fiecăruia, legate prin conjuncția “și”. Exemplu: Gabler, H. și Janssen J.,P. Sunt cazuri în care între autorii aceleași lucrări se pune o bară oblică. Exemplu: Mandl, H. / Huber, G., L. Dacă lucrarea a fost elaborată de mai mulți autori, atunci se trece numai numele și inițiala prenumelui primului autor urmat de mențiunea “și colab.” Exemplu: Dörner, D. și colab.

În cazul că lucrarea nu are autorul menționat, ea este ordonată în bibliografie luând ca element de referință primul cuvânt din cadrul titlului . În această situație titlul este precedat de trei asteriscuri .

Exemplu:

* * * (1993) – “*Annual catalogue*”, Human Kinetics Publishers (Europe), Leeds.

Dacă există mai multe lucrări ale aceluiași autor, întâi se ordonează în funcție de anul apariției a celor individuale, iar apoi pe cele scrise în colaborare. Exemplu:

EPURAN, M. (1995) – “**Metodologia cercetării activităților corporale în educație fizică și sport**”, vol. I și II, Editura România de Mâine, București.

EPURAN, M. și HORGHIDAN, VALENTINA (1994) – “**Psihologia educației fizice**”, Academia Națională de Educație Fizică și Sport, București

Lucrările scrise de același autor, apărute în același an, sunt deosebite prin literele mici ale alfabetului adăugate după anul apariției. Exemplu:

MARCU, V. și colab. (1995 a) – “**Introducere în deontologia profesiei didactice**”, Editura Inter-tonic, Cluj-Napoca.

MARCU, V. și colab. (1995 b) – “**Cercetări privind potențialul biometric și al aspectului corporal al copiilor din școlile orădene – obiectiv definitiv al secției de kinetoterapie a universității Oradea**”, în: *Didactica militans* nr. 13/1995, pag. 25 – 35.